Вестникът, който заслужавате!

Ардински глас

месечно издание на общинска администрация и общински съвет - Ардино

година XI, юни 2012 www.ardino.bg 16 + 4 брой 6 (113)

Космическата музика на Родопите се спусна край Босфора

По-големият брат на Ардино - Истанбулската община Картал посрещна с възторг самодейците от Ардино, поканени да участват в традиционния 29-и Фестивал на културата и изкуството. Той се проведе от 15 до 17 юни. Два самодейни състава представиха Народно читалище „Родопска искра“ на престижната културна проява - Фолклорна група „Родопчанка“ и Формация за местен турски фолклор.

Космическата музика от върховете на Родопа планина се спусна край Босфора. Това се случи в първия ден от

Фестивала на културата и изкуството.

На фестивалната сцена в пълния си блясък се появи Фолклорна група „Родопчанка“ с ръководител Светла Семерджиева и просто спря дъха на всички с неземните си изпълнения.

Буквално разтреперан от „Бела съм бела, юначе“ и всичко, което се случи на сцената, кметът на община Картал д-р Алтънок Юз се качи на сцената, за да се снима с ардинската фолклорна група, която тази вечер регистрира едва третото участие на сцена от създаването си, но това не и попречи да се превърне в истински гвоздей на програмата. Дори журналистите от турските медии, които отразяваха събитието и по принцип оставаха безучастни към изпълненията на участниците, изоставиха камерите и ръкопляскаха на ардинските славеи.

Картал е една от съставните общини на град Истанбул, като населението й наброява около 600 000 души. Тя е побратимена с Ардино. В традиционната фестивална програма се включиха групи и състави от 9 общини от Балканските страни със 150 участници.

*За гостуването на Ардинци в Картал - **на стр. 4 и 5***

в броя

Месецът	2
Общество	3
Ардинци в Картал	4-5
Позиция	6
III Международни литературни дни „Братство“ Ардино, 17 - 18 май 2012 г.	7-14
Месецът	15
Зона	16

Всеки ден с **ЕЛА**

Приятно пътуване!

❑ Неделино - Ардино (10:30) - Кърджали - София
❑ София (18:00) - Кърджали - Ардино - Неделино

GSM: 0888 425 345; 0888 302 873

КОП ЗАЕДНО НА ПАЗАР

Специално приложение на `Ардински глас`

Земляческите срещи са възможност за сближаване на доброто, благородното и красивото между хората.

ЗЕМЛЯЦИТЕ

Те живеят пръснати из различни места, но болеят за своето кътче в родния край, за неговите хора.

Те идват в родните места за да се разтъжат с изоставеното огнище, за да общуват и с предците си в отвъдния свят. Кръвта във вените им изцяло тупти за родното място, за успокоителното родно небе.

Те болеят за родните села, за родните махалички, за рода, за родния дом.

Слизат до корените си - и чувстват, и осмислят самите себе си.

Те, макар и зад граница, милеят за България, за Родопите, за родните места.

Милеят и подпомагат образователни, културни и социални дела. Подпомагат, с каквото и както могат.

Те, земляците - възрастни и млади, по свойски болеят за човечеството и планетата.

Те не съзерцават живота от пейката на брега, а живеят истински.

Техният живот скрит е в дребните неща: в усмивките на обични очи, в думите с пеперудени крилца, в жестове обикновени...

Чрез дребните неща запазват своя дух и отстояват свободата си в иначе несвободния свят, в нароченото безвремие.

Заличават предразсъдъци, суеверия, табута.

В задушевни разговори стоплят сърцата.

Знаят цената си.

С тях светът в/край нас е по-добър, по-човечен...

Останалото е илюзия за живот.

Саффет ЕРЕН

КРАТКИ

***

Стартира обучение на 40 регистрирани безработни от община Ардино. Теоретико-практическите занятия за еколози и планински водачи ще продължат до края на август.

С добре обучените общината ще сключи 1-годишни трудови договори по местоживеене за извършване на определена екологична или туристическа дейност.

Преквалификацията на трайно безработни и съкратени лица е по проект „Нов избор - реализация“, финансиран от Оперативна програма „Развитие на човешки ресурси“ - схема „Развитие“.

***

Възпитаникът на школата по компютри към общинския детски комплекс **Бекир Сейфиев от Ардино,** с ръководител Мюзейен Юсуфова, спечели първото

място в ученическото състезание „С компютри светът е без граници“.

***

С най-ниска престъпност се слави община Ардино, огласиха представители на областната пробационна служба на работна среща с кметовете и кметските наместници, организирана от общинското ръководство. Байрам Байрам от Националния център за протезиране - Горна Баня, запозна присъстващите с дейността на кърджалийския филиал, който предлага пакет от услуги и продукти на хората с опорно-двигателни проблеми.

Самодейците с награди от фестивали

Изпълненията на самодейните групи към Народно читалище „Родопска искра“ в Ардино завладяха публиката на 12-я национален фестивал на старата градска песен „Нежни чувства” в Пловдив.

В града под тепетата музикантът Ергюн Мюмюнов зае първото място в категорията за индивидуални изпълнители, а дамите от групата за стари градски песни, с художествен ръководител Донка Ганчева, се наредиха на второ място.

Със своето отлично представяне участниците ни завладяха сърцата на журито и публиката, а залата след всяко изпълнение се изпълваше с бурни аплодисменти. Ардинци бяха наградени с грамоти и предметни награди.

Оркестърът за турски фолклор, фолклорна група „Родопчанка“,

групата за народни танци и бардът Али Емин показаха изкуството си пред кърджалийската публика на Четвъртия национален етнофестивал „Кърджали - столица на толерантността ’2012“.

Читалищното настоятелство изказва благодарност на всички самодейци, които отделят от свободното си време и представят по най-достоен начин града и община Ардино в различни международни и национални форуми.

В края на август представители на духовното средище ще участват в четвъртото издание на фестивала на турския фолклор в Лозница, Разградско. Това участие ще бъде предшествано от едноседмично турне из Северна България.

Леман КОЧЕВА,
секретар на читалище „Родопска искра“ - Ардино

Най-старата джамия

Изградената преди десетилетия джамийска сграда

Имаминът Мустафа Рафет

Надгробните камъни - свидетели на историята...

Най-старата джамия на територията на община Ардино се намира в село Любено, казва 76-годишният имамин Мустафа Рафет. Строена е от камък, измазан с хоросан и е варосана. Забелязва се от много далече - откроява се с белия си корпус. При влизане над главния вход има надпис на арабски език, от който с помощта на имамина научаваме че е изграден по хиджра 1222 г. (около 1844 г.).

Сега молитвеният дом се отваря само в петъчните дни за молитва и по време на Рамазан и Курбан байрам, когато пристигат гости от Турция и околните села.

Пред входа на джамията са руините на медресето, което е подготвяло духовници с по-нисък ранг, ходжи и имами. Впоследствие е преустроено за духовно училище, а последно е било част от читалище. Днес е почти разрушено.

Джамията е на два етажа като на втория е отделението за жените. Минарето с височина около 20 метра е със самостоятелен вход.

Това е единствената джамия засега в Източните Родопи, която има приземно помещение под основното молитвено помещение. Според имамина Рафет, джамията трябва да се ремонтира, но нямат средства.

Мюфтията Ерхан Реджеб посетил джамията и останал много впечатлен от архитектурата на молитвения дом.

Около джамията има гробница. Според местните хора там има гробове, датирани отпреди 300 години, едни от най-старите в района. Тук са погребани първите ходжи, обслужвали мюсюлманския храм от самото начало на изграждането му. ***Гюнер ШЮКРИ***

„Родопчанка” спря дъха на всички с неземните си изпълнения

Представянето на община Ардино на фестивала започна с поетичното водене на Исмигюл Байрам от ПГ „Христо Смирненски“, която получи правото да води програмата от официалния водещ на фестивала. Преди изпълненията на солистите от Формация за местен турски фолклор, ардинци предадоха приветствие от кмета на община Ардино Ресми Мурад до неговия колега д-р Алтънок Юз, както и връчиха подарък, картина с изображение на Дяволския мост, нарисувана от ардинските художници - братя Банкови. От своя страна кметът на община Картал разказа пред многобройната публика една от легендите за Дяволския мост.

Али Емин изпълни няколко песни, като си акомпанираше на уд.

След това започна същинската част на концерта. Юксел Исмаил, солист на Формацията за местен турски фолклор изпя няколко от вълнуващите песни за любовта. Али Емин също изпълни няколко песни, като си акомпанираше на уд. За този народен инструмент се смята, че това е султанът на музикалните инструменти в арабската музика.

След това на сцената в пълния си блясък се появи Фолклорна група „Родопчанка“, с ръководител Светла Семерджиева, и просто спря дъха на всички с неземните си изпълнения. Буквално разтреперан от „Бела съм бела, юначе“ и всичко, което се случи на сцената, кметът на община Картал д-р Алтинок Юз се качи на сцената, за да се снима с ардинската фолклорна група, която тази вечер регистрира едва третото участие на сцена от създаването си, но това не и попречи да се превърне в истински гвоздей на програмата. Дори журналистите от турските медии, които отразяваха събитието и по принцип оставаха безучастни към изпълненията на участниците, изоставиха камерите и ръкопляскаха на ардинските славеи.

Иначе преди това пяха всички останали участници.

Първата фестивална вечер премина при перфектна организация от страна на домакините, които бяха осигурили всичко необходимо за изключително добрата визия, звук и подсигуряване на сигурността.

Картал приветства самодейците от Ардино

По-големият брат на Ардино - истанбулската община Картал посрещна с възторг самодейците от Народно читалище „Родопска искра“ в Ардино. Днес тук бе открит тридневния „Фестивал на културата и изкуството“. Той се проведе от 15 до 17 юни. Два самодейни състава представиха Народно читалище „Родопска искра“ на престижната културна проява.

Тържественото шествие бе поведено лично от кмета на община Картал Д-р Алтинок Юз. За първи път във Фестивала на културата и изкуството в Картал участваха и представители на побратимените общини. Освен Ардино в проявата се включиха представители на общо 9 общини, сред които се откроваха със своята жизненост представителите на общините Високо и Бановиче от Босна и Херцеговина. Кипър имаше участник в проявата в лицето на община Есентепе. Четири общини от Република Турция също се включиха в широкоформатната културна проява - Себен, Менген, Герада и Мудурну от област Болу. Тук бяха и представителите на община Тунджели от област Оваджик, Дамал от област Ардахан, Имренлер от Кония и община Ялова.

Ардинската група събра овациите на гражданите на Картал още по време на шествието с изпълнението на песни от турския и неповторимия родопски фолклор. Любознателни жители на Истанбулската община отваряха прозорците за да зърнат гласовитите родопчани, а други ги аплодираха открито иззад полицейския кордон, охраняващ шествието.

Ардино представи туристическите си продукти в Истанбул

Културните и туристически продукти, които предлага община Ардино бяха представени на специален щанд по време на Фестивала на културата и изкуството, който се проведе в побратимената с Ардино община Картал. Картал е една от съставните общини на турската столица Истанбул. Жителите ѝ наброяват около 600 000. За 29-и път тя бе домакин на международен фестивал на културата и изкуството, в който за първи път взеха участие и три побратимени общини.

Ардино бе представено с всички печатни рекламни продукти, издавани през последните години в рамките на различни проекти. Там фигурираше и вестник „Ардински глас“, който е единственото двуезично издание в България. Тук бе и изложбата с карикатури „Преди словото“ на известният български карикатурист Живко Тенев - GISSEN, която бе съпътстваща проява по време на Международния литературен форум „Братство“, провел се преди по-малко от месец в родопското градче. Тогава GISSEN подари тази колекция на вестник „Ардински глас“.

Във фестивалната програма с два свои състава участва и Народно читалище „Родопска искра“ - Ардино. Ансамбълът за турски фолклор и Фолклорна група „Родопчанка“ запленихa със своите изпълнения сърцата на домакините. Жителите на община Картал проявиха жив интерес към продуктите на община Ардино и много от тях споделиха, че желаят да я видят отблизо и по време на предстоящите летни отпуски могат да я предвидят като евентуална дестинация.

Сдружение „Балканлълар” помага на ардинци в Истанбул

Сдружение „Балканлар“ направи изключително приятно пребиваването на ардинци на Фестивала на културата и изкуствата, който се проведе в община Картал, въпреки че председателят на сдружението Олджай Юзгьон в момента се възстановяваше след спешна операция в болницата. Членовете на управителния съвет Недрет Пелитчи и Нихат Шентюрк бяха почти непрекъснато край ардинската група, организирайки им редица посещения в свободното от фестивални прояви време.

Секретарят на сдружение „Балканлълар“ пък бе първият, който посрещна групата от Ардино и помогна да се ориентират по-лесно в огромния мегаполис Истанбул.

Сдружение „Балканлълар“ се занимава с културно-просветната дейност между хората от различните балкански страни, живеещи на територията на община Картал. То съдейства за сближаването между тях и

Сдружение „Балканлълар“ направи изключително приятно пребиваването на ардинци в Картал. Членовете на управителния съвет Недрет Пелитчи и Нихат Шентюрк бяха почти непрекъснато край ардинската група, организирайки им редица посещения в свободното от фестивални прояви време.

същевременно им помага да не забравят корените си, нещо което е изключително важно в един 18-милионен град като Истанбул. Към настоящия момент в сдружение „Балканлълар“ членуват около 580 души, каза Недрет Пелитчи. Дейността му се подкрепя изключително много и от ръководството на община Картал. Именно сдружението е причината за побратимяването на двете общини Картал и Ардино.

От управителния съвет на сдружението поеха ангажимент да връчат наградите (плакети и почетни грамоти) на отличените участници в литературния конкурс, който се проведе в рамките на Третия международен литературен форум „Братство“ в Ардино. Четирима са отличените участници от Картал. Жури, с председател Сафет Ерен, за стихотворение присъди първа награда на Джан Коч и втора награда на Севда Булмуш, а за разказ - две първи награди на Нурай Мерве Байракчъ и Нур Мелтем Колуман.

Очакваме с нетърпение ардинската земляческа среща, която ще се проведе на 13-ти юли за да дойдем отново в Ардино, споделиха от сдружението. Те вече са привели и парична сума за финансирането на срещата. Картина с изображение на Дяволския мост от ардинските художници - братята Банкови бе подарена на сдружение „Балканлълар“ от името на община Ардино.

Пребиваването на Ардинци в Картал отрази репортерът

Живко ТЕНЕВ

До
Председателя на 41-то Народно събрание на РБългария
Министъра на образованието, младежта и науката
Парламентарната група на ДПС
Националното сдружение на общините

ДЕКЛАРАЦИЯ

от кметовете на общините Кърджали, Момчилград, Кирково, Крумовград, Ардино, Джебел, Черноочене от област Кърджали, Стамболово и Минерални бани от област Хасково

***ОТНОСНО:* Законопроект за предучилищно и училищно образование**

УВАЖАЕМА ГОСПОЖО ПРЕДСАДАТЕЛ,
УВАЖАЕМИ ДАМИ И ГОСПОДА,

В продължение на повече от 20 години се надяваме, че проблемите на образованието в Република България ще получат адекватна законова уредба.

С големи надежди очаквахме, че новият закон за предучилищното и училищното образование ще отговаря на реалностите и потребностите на общините.

За пореден път в проекто-закона забелязваме тенденции за изолиране на общините от управлението на образованието и възлагането на неприсъщи държавни дейности без финансова обезпеченост и правомощия.

Въпреки, че България е ратифицирала всички договори за защита правата на малцинствата (Европейска харта за регионалните и малцинствени езици, Рамкова конвенция за защита на националните малцинства и други) все още не е разрешен проблемът с изучаването на езика на малцинствата.

Изразяваме острия си протест срещу правото на министъра да определя броя на часовете за изучаване на майчиния език, вместо това да е регламентирано със закон.

Не е ясно формулирано и понятието майчин език. Етническите малцинства са част от културното многообразие и богатство на една държава.

В духа на правото им да се самоопределят като такива, трябва да се акцентира върху езика на малцинствата. Семейната езикова среда не е определяща за етническия произход на гражданите.

Еднотипното въвеждане на делегираните бюджети, без да се отчитат специфичните условия в селските и планинските райони, доведе до закриване на училища поради недостиг на финансови средства.

Въвеждането на `Защитените` и `Средищните училища определено допринесоха за развитие на образованието.

Наложително е да бъдат преразгледани и регламентирани със Закона за държавния бюджет формулите, като се добави и критерий за брой паралелки. Паралелката е звеното (структурата), където се реализира основно учебно-възпитателната работа.

Специфичните природо-географски фактори (надморска височина, планински релеф, сложни пътни връзки, отдалечени населени места) предопределят и необходимостта от допълнителни разходи за издръжката и за организацията на образователния процес. В този смисъл следва да се преценят и етапите на образованието.

При сега съществуващото положение общинските училища с ученици от 50-100 ученика не са в състояние да функционират нормално. Това от своя страна ще доведе до закриването на една значителна част от тях.

Възлагането на работодателски функции на кметовете нае общини по отношение на директорите на общинските училища следва да се приеме като нормална практика. Кметът е първостепенен разпоредител с бюджетните средства и не е редно да делегира права на второстепенен разпоредител на длъжностно лице, което е с друг работодател.

Единствено общините като финансови органи не са работодатели на директорите на общинските училища. Този проблем е разрешен и успешно работи в сферите на делегираните от държавата дейности - социална сфера, културата и здравеопазването.

Предвид посочените проблеми **НАСТОЯВАМЕ:**

- Да бъде гарантирано изучаването на езика на малцинствата, наред със задължението им да изучават и ползват книжовния български език. Задължително изучаване на малцинствен език 4 часа седмично в съответствие с държавния образователен стандарт за общообразователна подготовка по учебния предмет „Майчин език“.
- Да се възложат работодателски права на общините по отношение на директорите на общинските училища. Комисиите за провеждане на конкурс за заемане на длъжността „Директор“ на общинско училище да се състоят от равен брой представители на РИО, кмета на общината и обществения съвет на училището.
- Ежегодно със Закона за държавния бюджет и Закона за предучилищното и училищното образование с формулите да бъде регламентирано допълнителното финансиране на общинските училища в отдалечените, рискови и планински райони.
- Осигуряване на държавна подкрепа за отглеждане и възпитание на децата в детските градини. Поемане от държавата на разходите за целодневно обучение в детските градини и училищата на децата, подлежащи на задължителна предучилищна подготовка, от 4 до 7-годишна възраст.

С настоящата декларация изразяваме загрижеността си за разрешаването на проблемите в образованието и извършването на адекватни законови промени.

В случай, че нашите предложения не се вземат предвид, ще предприемем мерки за уведомяване на институциите на Европейския съюз, както и законови действия за организиране на протести.

Хасан АЗИС, Акиф АКИФ, Сали РАМАДАН,
Себихан МЕХМЕД, Ресми МУРАД, Бахри ЮМЕР,
Айдън ОСМАН, Маджид МАНДАДЖЪ и Мюмюн ИСКЕНДЕР
Юни 2012 г.

Ardino'nun Sesi

• Haziran 2012 • Hazırlayan: Saffet Eren •

Şair Ahmet Emin ATASOY:

BİR ARDİNOLU GURURUYLA YAŞAMAK KAÇINILMAZ YAZGIMMIŞ BENİM

Ardino'nun, bu küçücük kasabanın ününü Bağdatlılara bir topal tüccar duyurmuş belki (söylenceye göre öyle çünkü), ama bana içli türkülerinin yanık sesi, şiir meltemlerinin sımsıcak nefesi hissettirdi bu ünü.

Yaşam yolum hep Ardinolularla kesişti bir yerlerde. Ayrılmamak üzere hem de.

Melanet fırtınası binlerce sürgünle birlikte beni de apar topar ta Bursa'ya uçuruverdi. Halen oturmakta olduğum semtin büyük çoğunluğu Rodoplu, bunların önemli bir kısmı da Ardinolu. İşçisi, memuru, aydını, esnafı, yani tüm katmanlarıyla cana yakın ve değerbilir bir topluluk.

20 yıllık beraberliğimizden bir kez daha anladım ki: Bir Ardinolu gururuyla yaşamak kaçınılmaz yazgımmış benim. Yaşamımın tüm evrelerinde, sürekli bu gerçekle yüz yüze gelmemin, onunla birlikte olmamın başka bir inandırıcı açıklaması olmasa gerek.

Bu nedenledir ki, Bursa'da Eğridereliler Kültür ve Dayanışma Derneği'nin çeşitli girişimlerinde yer almak kadar, Ardino'da gerçekleştirilen yerel ve uluslararası kültür etkinliklerine katılmayı da bir insanlık görevi ve bir minnet borcu olarak görüyorum.

Kardeş Kartal ve Ardino Belediye yönetimlerin işbirliğiyle
13-15 Temmuz 2012 tarihlerinde ilçemizde düzenlenecek

3. ARDİNOLULAR BULUŞMASI

kültürel etkinliği kapsamında gerçekleştirilecek faaliyetler:

1. gün -3. Ardinolular Buluşması-

Yeri: Otel-restoran "Planinski İzgled", Yabılkovets köyü

Tarihi: 13 Temmuz 2012 (Cuma Günü)

Saat: 18:00

2. gün -Mevlit-

Yeri: Ardino yakınındaki Karapınar'da

Tarihi: 14 Temmuz 2012 (Cumartesi Günü)

Saat: 10:00

3. gün (15 Temmuz 2012)-Gezi-

İlçe içi doğal, tarihi ve kültürel yerleri ziyaret.

ARDİNO, KARDEŞ KARTAL'DA

Kardeş Kartal Belediyesi 29. Uluslararası Kültür ve Sanat Festivali kapsamında Ardino Belediyesi festivalde yerini aldı. Ardino Rodopska İskra Kültürevi festival programına iki topluluğu ile katıldı. Türk halkoyunları ve Rodopçanka folklor toplulukların sunmuş oldukları gösterileriyle Kartallıların gönlünü kazandı.

Ardino, son yıllarda basından çıkardığı farklı reklam ürünlerin yanı sıra, ülke çapında Belediye olarak iki dilde yayınladığı *Ardino'nun Sesi* gazetesini de Kartal'da gösterdi. Sergide ünlü Bulgar karikatürcü Jivko Tenev - GIS-SEN'in karikatürleri de yer aldı. Kartal Belediyesinin sakinleri Ardino'nun kültürel ve turistik ürünlerine büyük ilgi gösterdiler.

Festival programı akışında Ardino Belediye Başkanı Resmi Murat adına Kartal Belediye Başkanı Op. Dr. Altınok Öz'e 15. yüzyılda yapılan Şeytan Köprüsü'nün tablosu hediye edildi.

Başkan Öz, kendisine hediye edilen tablonun özelliğini Kartallılara anlattı: "Bu köprünün bir özelliği var. Köprünün görüntüsü altından geçen suya yansıyor ve eşit şekilde kalıyor. Resmi ters çevirdiğinizde Şeytan'a benziyor. Onun için adına Şeytan Köprüsü deniliyor. Bu köprü Ardino'nun simgesidir. 13 - 15 Temmuz tarihlerinde 3. Ardinolular Buluşması faaliyetlerine biz destek olacağız. Burada Ardino Belediye Başkanı Resmi Murat'a Kartal'dan selamlarımı iletiyorum" dedi.

Güz titremleri

GÜZEL DEDELER

Halit Aliosman DAĞLI

Gittiler dedik, arkalarından ağladık uğurladık. Oysa şimdi yamaçları ev ev gezerken bakıyorum da oradalar, gitmemişler. Sesleri orada, bakışları orada, türküleri orada.

Anlatacağım, ancak şunu söylemeliyim ilk başta: Dedeler güzel dedeler deyince bir de dağ sırtı vardır bu yerlerde, adı Karaburun!

Doğduğum memleketin, daha doğrucası çocukluğumun en yüksek dağı olur Karaburun!

Adını anmadan geçemem.

Dünyanın büyüklü küçüklü nice nice dağları, tepeleri, uçsuz bucaksız ovaları varmış sonradan, o da çok geç öğrendim. Yakınmıyorum söylüyorum sadece. Çocukluk anıları da senişmiyor kolay kolay. Ana baba yuvası Karaburun'un tam karşısına düşer, uyur uyanır, gözünü açar kaparsın karşında hep onu, Karaburun'un bizden yana, sırasına göre ak pak kar yığınları, kimi de renk renk halı döşenmişcesine şavkıyan yamaçlarını görürsün.

Nasip oldu saçıma başıma karlar yağdığı zaman ancak memleketlim ozan Naci'yle birlikte yürüdük, Karaburun'un ardını gördüm. Ayrı bir dünya yaşadım. Nedeni, ozan Naci bu yerlerde adımlarken çocukluk izlenimlerini buluyor. Çocukluk anılarını yaşıyor, duygulanıyordu. Oysa bana buraların çocukluğumun rüyalarına bile mal olmayan yönlerini izlemek, içten içe hayallenmek düşüyordu. Ve burayı ilk kez gördüğüm için besbelli, her adımda sihirli bir kitabın sayfalarını aktarırmışcasına duygulanıyordum...

Ahryansko köyünden, kayınlıklar arasından uzayıp giden dağ yolu gide gide başka bir köye ulaştırdı bizi. Köyün adı Dedeler. Ve işte bu Dedeler ozan Naci'nin doğum yeri oluyor. Kendimi bildim bileli, bizim Vardar yamaçlarından bakılınca Dedeler, tepenin güneşli yakasına sıra sıra dizilmiş beyaz pencereli evleri, yeşil çayır çimenleriyle usta bir ressamın sihirli fırçasıyla canlanan güzel bir tablo oluşturuyordu. Yolda belde tek bir dedeye rastlamadık. Yıllar içinde bir şeyler olmuştu demek. İzlenimler gösteriyordu ki, o güzel Dedeler köyünde ömür süren o güzel dedeler sonu sonunda, "bu yerde oldum olası ne uzadık ne kısaldık" düşüncesiyle çoluğunu çocuğunu, üstelik tasını tarağını da toparlayarak tatlı rüya gördükleri, sevildikleri, seviştikleri ak pencereli, çiçekli evlerini, meyva yüklü bahçelerini, çayır çimen arasında turna gözü gibi şavkıyan soğuk sularını, dedelerinden, dedelerinin dedelerinden miras kalan bu toprakaları bırakmışlar, çekip gitmişlerdi...

Söz bitti. Yolları uğurlu, ömürleri uzun, günleri mutlu olsun, ne diyelim başka! Ancak bilinir, dedelerin ne de olsa yolu kısadır. Görünen o ki, buralarını özleyen, gelip gidenlerin anlatısına göre viranelik haline dönmüş evlerde genç kızların güzel türküleri, bebelerini büyüten al yanaklı gelinlerin ninni sesleri henüz sönüp gitmemiş sanki. Ama insanı ömrü boyunca huzursuz eden bir yolun "dikenler"i yok mu? Yıllar yılı bu türden dikenler üstünde ömür geçirdiklerinden yakınan dedelerin çiçekli bahçelerine, ayakta duramayan yapı duvarlarına, hatta sevgiyle adımlanan kapı eşiklerine kadar fırsat bu fırsat diyerek, sanal değil gerçek dikenler yürümüş bu sefer ve sere serpe boy atmışlar. Kökü kökenine gerektiği gibi sahip çıkamayan, dallarına sıcak insan eli dokunmayan meyva ağaçları bile baş eğmiş, dallarında sarı sarı fenerleriyle bu hazin görüntüyü kovmaya çalışan ayva ağaçları gücünü iyice yitirmişti sanki...

Öz ağlamayınca göz ağlamaz, demezler mi! Evlerin en başında, tepede bir kiraz ağacı gördüm. "Nefesini" yitirdiği halde çırılçıplak, kupkuru dallarını dört yana açmış bir yerlerden medet

umarcasına bekliyordu. Oysa mevsimine göre dağ yamaçlarında yetişen kiraz ağaçlarının arısı bol olur, ardından meyva dallarına sarılan çocuk sesleri yamaçlarda yankılanır dururdu. Ağaç ağaçken bunlardan yoksun olmanın acısını yaşamış, ayakta kalmanın anlamsızlığını bağrına çekmiş olacak ki, gücünü yitiriyordu neredeyse... Başında durdum baktım baktım, suyunu çekmiş ağaç gövdesinin sesini duymaya çalıştım. Derinden, çok derinliklerden iniltiler geliyordu sanki. Anlaşılan özü ağlıyordu. Yapayalnız, çekip giden dedelerin yaşam öyküsünü anımsarcasına ayakta durmaya çalışıyordu. Hayal değil, gövdesinde insan gözü halinde biçimlenen oyuklar, haykırırcasına insanlara bir şeyler fısıldıyordu sanki. Ve de iyice izledim, "gözün" birinden süzülen yaşlar taptazeydi, akıyor köküne doğru iniyordu.

Ağaçlar ayakta ölür, demezler mi! Kimbilir, ağaçlar ölüm acıları yaşar, ağlar mı, duymadım. Ancak ayakta ölen ağaçlar, canlıların göz ardı ettiği ayrılık acılarını daha zor unutuyor, zor yaşıyordu besbelli.

Aylardan Hazirandı. Yıllardan 2010.

Yine Haziran. Günlerden Perşembe, yıllardan 2012 mi? Evet, sımsıcak bir akşam memlekette. Etraf yeşil yeşil, Yeşilistan. Yeşil bir teknede pırlanta gibi şavkıyan Ardino'muz mutlu akşamlardan birini yaşıyor. Burası tamam!

Sırtımı batmakta olan akşam güneşine verdim Vardar yamaçlarını izliyorum. Terkedilmiş yıkılmış, şairin deyimiyle "tarumar olmuş" evlerin çatıları görünüyor. Arda kıyılarında oluşan gölgeler dağ sivrilerindeki aydınlığı söndürmek için besbelli, usul usul tepelere tırmanıyordu. Yaşlılar bilir, eskiden Perşembe günü yerine Cumagecesi denir, gelip geçmişler ruhuna dualar okunur saç kokutulur, kulaç pişirilirdi. Kulaçların tadı damağımda da, kulaç pişiren, elleri nurlu anneler gittiler ne yazık ki... Hiç değilse biz öyle algılardık. Gittiler dedik, arkalarından ağladık uğurladık. Oysa şimdi yamaçları ev ev gezerken bakıyorum da oradalar, gitmemişler. Sesleri orada, bakışları orada, türküleri orada.

Evet, evet evleri bir bir gezin, görün ki, hepsi orada. Sınır ötesine, dünyanın öbür ucuna bile gitseler onlar da bizim sesimizi duyuyor, türkülerimizi dinliyor,özlemle bağrına basıyordur bizler gibi...

Böyle düşünüyorum, düşünüyorum da içim sızlıyor gene de. Nedeni, bir oyun sergilenmiş yıllar içinde, hileyle yenilmişiz gibime geliyor.

... Bıldır köy mezarlığında birine rastlamıştım. Yukarıda sözünü ettiğim kişilerden biriydi. Hani her yıl yöremizde gidenlerle kalanlar buluşuyorlar ya, hemşehriler onu da aralarına almış getirmişlerdi. Bir mezarın başına çökmüş toprağı okşayıp duruyordu. Ne o beni, ne de ben onu tanıyabildim. Mezarlığı görüp de duygulanmayan var mı, orası da bizim ayrı, başka bir mekânımız. Mezarda yatan bizi birbirimize tanıttı, sarmaş dolaş olmadık, birbirimize bakıştık. Otuz iki yıl olmuş gelememiş, akrabalarıyla yakınlarıyla hep düşlerinde buluşmuş. Cumagecelerinde saç kokutan, kulaç dağıtan Fehime yengem benim. Birkaç söz konuştuk ancak, canlı canlı bakan gözlerine sular basınca, sesimiz de boğuldu, sözümüz de...

Akşamsı giden gelen, kalan kardeşler bir sofrada buluştuk, şenlendik. Sevinç gözyaşları dökenler, halay çekenler, türkü okuyanlar en önemlisi de bağıra bağıra nutuk çekenler oldu. Bunlar hep olacak, olması da çok normal, çok da güzel. Ancak ben hep Fehime yengemi düşündüm o akşam. Bizleri sıcak yuvamızdan kimler uzaklaştırdı böyle, günlerimizi kimler yıktı, kimler yaktı?

Kime sorarsan sor, yanıtı var mı? Ha, şurası önemli belki de: Tarihçiler araştırır, soruşturur olayı yaşayanların değil geriden gelen nesillerin yolunu aydınlatmış olurlar. Görevleridir, bunlar hiç yaşanmasın bir daha.

Politikacı dersen onun işi en kolay; bir nutuk atar, abayı sırtına çekip gider, hem de başı diktir, görevini yapmıştır.

Sıra bizlere geldi mi şimdi? Bizler bundan öte de hep bir araya geleceğiz, boş evlerimizin ayakta duran duvarlarında yankılanan sesleri dinleyeceğiz, bakışları izleyeceğiz, yaşatacağız. Başlıca görevimiz de çocuklarımızı, torunlarımızı da uyaracağız. Bu toprakların dedelerimizden, babalarımızdan, mezarı başında dua ettiğimiz dedelerimizin mirası olduğunu anlatacağız, unutmayacağız, unutturmayacağız.

Son satırlarda politikacıların üslûbunu kullandım, oysa istemem, okuyucumdan özür dilerim.

Haziran 2012, Ardino

Yolları uğurlu, ömürleri uzun, günleri mutlu olsun, ne diyelim başka!

Ardino Belediye Başkanı Resmi Murat, Genç Kalemler Edebiyat yarışmasında dereceye giren Aylâ İdrizova'ya da Plaket ve Onur Belgesi takdim etti.

Sevda BULMUŞ

İSTANBUL'DA OYUN

Oyun gibi geliyor bazen hayat
Susuz, sessiz bir ırmak misali İstanbul'da.
İsyankar tavırlar serili her bir yanında..
Nefes kesen çığlıklara
Gözyaşı gerek mutluluk için akan
Gözyaşı gerek hayata dair tüm gerçekler için
Yalanlarla büyülü olduğumuz şu dünyada
Belkide aynadakidir senin en kıymetlin
Belki odur senin tek gerçeğin..
Hayatın tuzakları olduğu kadar
Kaderinde tuzakları var aslında..
Acımasız, yaşlanmış bir hayat var geride kalan.

İstanbul, İstanbul ve İstanbul!
Yine sen misin beni düşüren?
Peki öyleyse selam söyle kardeşlerime
Kız Kulesi'ne, Boğaz'a
Sonra Haydarpaşa'daki birkaç yolcuya..
Raksederken ayrılık çanları
Sevgi elini eteğini çeker mi hiç?..
Ben gecenin en kuytu karanlığında
Usulca gidiyorum senden
Bekleyen aç bir çocuğun ağlayışını
Dinlemek misali gidiyorum.
Yalnızlığım, ben ve yorgunluğun
Akıyoruz yeni günaydınlarına, İstanbul!

DİLİMİZ

Türkçe: analarımızın dili; anadil, diller güzeli... Yerine göre kılıçtan keskin, çelikten sert, kayadan sarp, boradan hızlı, bürümcekten ince, kelebekten uçucu, çiçekten renkli, kokudan tatlı, altından parlak, sudan duru Türkçe...
Coşkunların hızını, dertlilerin iç sızısını, delikanlıların inanını, babaların öğütlerini, anaların yumuşak yürekliliğini, kızgınların öfkesini, kırgınların iniltisini, şenlerin şakasını, göklerin ıraklılığını, suların canlılığını, ay ışıklarının oynaklığını, güneş parıltısının keskinliğini, iç yaşayışlarımızı da dış yaşayışlarımız gibi her dilden duygulu anlatan Türkçe! Bize hayatı anlatan, hayatı kendisiyle anladığımız Türkçe!
Bizi birbirimizle anlaştıran; dünya milletleri içinde bize de şanlı ve belli bir varlık veren Türkçe...

Aylâ İDRİZOVA

SALİ DEDEME

2007 yerini 2008'e bıraktığı o gece
Sonun baslangıcıydı.
Herkes eğlenip gülerken
bizim eğlencemiz bitti çok erken.
Yüzümüzden gülücükler silindi
Dedeme inme indi.
Azrail o gece dedemi almaya gelmiş meğer
tabi biz oradayken becerebilirse.
Bir kolundan Azrail tutmuş çekiyordu,
diğer kolundan bizler.
Bu ölüm kalım savaşı hepimizde bıraktı derin izler.
Savaş bu -kayıplar olmadan kazanılmaz-
Lakin bu savaş ailemizde zaferle anılmaz.
Azrail o gece dedemin sol yanını alıp götürmüştü
Acılara umut diye tutunmak payımıza düşmüştü.
Hayatın zorluklarına daima meydan okumuştu dedem.
Bu kez ölüme meydan okurcasına
yenik düşmeyecekti ağrısına, acısına.
Masmavi gözlerindeki gökyüzünde
inadına umutla doğuyordu güneş.
Gözlerindeki güneşi ardımıza, umutları önümüze almıştık
ve ilerliyorduk onu hayata kazandırma yolunda.
Ya da.. biz ilerledigimizi sanıyorduk..
9 Şubat 2008 sabahında
Dedem çıkmıştı dönüşü olmayan o yolculuğa.
Ne ara aldın biletini be dede?! Biz neden görmedik?..
Sarılırken buz kesmiş bedenine
son kez olduğunu bildirmek istemedim ellerime.
Sonra günlerce bekledik..
Hani her gün saat 4'e çeyrek kala
ekmek doğrar yoğurda, yumruk vurar soğana
toplardın ya torunlarını sofranın etrafına..
Bekledik, sofrayı kurduk ve gelişini bekledik.
Gelmedin be dede, bizler seni çok özledik.
Bayramlarda öpülecek ellerini aradık.
Ruhun yanımızdadır diye kendimizi kandırdık.
Sensizliğin acısıyla günler ayları,
aylar yılları kovaladı.
Ellerimizdeki mendiller hep aynı şiddetle ağladı.
Her kalemi aldığımda elime, sen düşerdin sözlerime.
Sana olan sevgimi, söyleyemedim bakarak gözlerine.
Simdi dinle, dinle ve duy dede:
Bu şiiri sana yazdım.
Uzaklardan bir yerlerden ne olursun duy, dede.

*Ardino 3. Uluslararası Edebiyat Kardeşliği Forumu kapsamında düzenlenen Edebiyat yarışmasının Şiir kategorisinde Kardeş Kent Kartal'dan Liseli öğrenci **Sevda BULMUŞ** ile Ardino'dan **Aylâ İDRİZOVA** İkinci oldular.*

ÖYKÜ

ÖMRÜN MEVSİMİNDE YÜREĞİM

Nur Meltem KOLUMAN
İstanbul Marmara Üniversitesi, Öğrenci

4 Mayıs 1988, Diyarbakır Cezaevi

"Yağmurların uğramadığı mevsimlerde büyümek ne güzel şey anne…Toprağın koynunda uyurken ben, senin ellerin tarlalarda büyüyen başakları okşuyordu. Oysa saçlarımda hayal ettim hep ellerini. Masalları ağaçlardan değil de senden dinlemeyi. Ninnilerimi de hep rüzgâr söyledi bana. Oysa senin sesin gibi olmuyordu anne. Ne toprak senin kadar sıcaktı ne de doğa merhametli.

Kaç yıl geçti üzerinden? Asırlık yıllardı sanki hepsi. Her biri ayrı bir bela…Üzülme be anne! Bak uçurtmalar halâ uçuyor; başkalarının ellerinde de olsa. Ben halâ o korkak çocuğum inan, aynalar aksini söylese de. Bakma saçlarımın ağardığına, yüreğim doğduğum günde kalmış. Halâ bir kuş kanadı kadar hızlı çarpıyor. Halâ ağlayamıyorum utandığımda.

Senin gibi kokmuyor buralar. Nem kokusu içime öyle işledi ki ıslak duvarlardan. En çok da neyi özledim biliyor musun? Alabildiğine uzanan o maviliği. Buralarda dört duvarla çevirmişler gökyüzünü. Ne kuşlar var sürü sürü, çığlık çığlık her baharda gelen ne de uçurtmam. Sahi kaç bahar geçti? Ben artık uçamıyorum, kırıldı kanatlarım. Özledim be anne! Deli gibi, burnumun direği sızlaya sızlaya özledim. Sabah sacda pişirdiğin yağlı ekmeğin tadını, yanan ateşin sıcağını, kovaladığım o tarla kuşlarını bile özledim…

Zeynep nasıl? Asırlar geçmiş sanki üstümüzden halâ ilk günkü gibi aklımda. Evlenmiş demiştin ya geçen mektubunda nasıl sevindim bir bilsen. Kalbimin sokakları talan olsa da sonunda beni beklemekten vazgeçti diye nasıl sevindim bir bilsen.

Ben küçük bir pencereden özgürlüğüme sarılıyorum sıkı sıkıya her gün. Oysa biliyorum bu parmaklıkların ardına çıksam da sonsuza kadar tutsağım ben. İnsan her şeyden kaçabiliyormuş da yüreğinden kaçamıyormuş be anne. Kendimden kaçamadım onca yıl. Ben bu dört duvar arasında sarı ışıklara değil yüreğimdeki karanlığa mahkûmmuşum. Geç oldu anlamak. Hoşça kal anne…Başka merhabalarda seni kucaklamak dileğiyle…Oğlun Mehmet."

20 Yıl önce; 4 Nisan 1968, Adana

"Mehmet! Koş oğlum, kuşlar tarlalara dadanmış yine koş!"

Uzandığı çimenlerin üzerinden başını kaldırıp, gözlerini güneşten korumak istercesine kısarak, sesin geldiği tarafa doğru baktı Ali. Sonra yanında boylu boyunca uzanan Mehmet'e:

"Annen galiba Mehmet. Gidip bir bak istersen."

Önce huzursuzca kıpırdandı Mehmet. Elindeki saman çöpünü ağzında çiğnedi biraz, sonra bal rengi gözlerini aralayarak Ali'ye baktı. Hiçbir şey söylemeden yanındaki yumuşacık eli sıkı sıkıya tuttu.

"Hadi git Mehmet." dedi Zeynep elini elinden çekerek,gözlerini açmadan.

"Gitmek istemiyorum."

Gözlerini açtı Zeynep. Allah tüm okyanusu gözlerinin içine mi saklamıştı Zeynep'in? Ne kadar mavi, ne kadar derin diye düşündü Mehmet. Zeynep uzandığı yerde doğruldu ve yavaşça Mehmet'in elini tuttu. Sessizce gözlerinin içine baktı, yanağını öptü, saçlarını okşadı ve kulağına eğildi.

"Ama gitmelisin." dedi.

"Akşam aynı yerde buluşuyoruz, söz verin bana geleceksiniz."dedi Mehmet Zeynep'in gözlerinin maviliğinde çırpınırcasına.

"Bilmiyorum."

"Yapma Zeynep, akşam düğün var. O kalabalıkta kimse anlamaz kaybolduğunu." dedi Ali Mehmet'i boğulduğu okyanustan çekip çıkarmak istercesine.

"Tamam."dedi sonunda Zeynep pes ederek.

Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle Zeynep'i öptü ve güneşin sarı bir yorgan misali serildiği başak tarlalarına doğru koştu.

Altı saat sonra

Saatine baktı Mehmet. Zaman geçmek bilmiyordu. Sanki akreple yelkovan bir olmuş, onunla dalga geçercesine yavaştan akıyordu bugün zaman. Düğün başlayalı bir saat olmuştu ama Zeynep halâ yoktu. Oturduğu yerden huzursuzca arkadaşına baktı Ali; sağa sola gidip geliyordu, sonra ayak seslerinin geldiği tarafa çevirdi kafasını. Koşarak Mehmet'e sarıldı Zeynep.

"Geldin."

"Geldim."

"Ben de buradayım." dedi Ali gülerek.

Sonra yan yana oturdu üç arkadaş öğlen yaptıkları gibi. Zeynep'in kömür karası saçlarına düşmüş yaprağı çekip aldı usulca Mehmet. Kaç mevsim yan yana oturmuşlardı böyle?

Yıllar ne çabuk gidiyordu ellerinden onlar çocukça bir telaşın peşine takılıp yaşarken. Kendi yalnızlıklarını öldürüyorlardı birlikte. Beş yıl önce babasını kaybetmişti Ali. Mehmet hiç görememişti zaten.

(Devamı 12. sayfada)

ÖMRÜN MEVSİMİNDE YÜREĞİM

(11. sayfadan devam)

"Bir kavganın kör kurşununa gitti." demişti annesi, her sorduğunda. Zeynep daha talihsizdi. Ne annesi vardı ne babası. Anneannesinin yanında büyümüştü. Onu anne bellemişti kendine. Şimdilerde titrek ellerinden, yemeğini bile kendi yiyemeyen bir anne. Küçük bir aile olmuştu üç koca yalnızlık…

"Devrim deyip duruyorlar şimdilerde her yerde." dedi Zeynep sessizliği bozarak.

Gülümsedi Mehmet.

"Devrim mi?" dedi Ali.

"Emperyalist ülkelere karşı direnin diyorlar okullarda."

"Anarşist mi oldun yoksa sen?" dedi Ali, koca gözleri şaşkınlıktan daha da büyüyerek Zeynep'e bakarken.

"Hayır! Ben özgür ve tam bağımsız ülke hayalini kuran bir yurttaşım sadece!" dedi Zeynep anarşist lafına bozulduğunu belli etmek istercesine.

Tekrar güldü Mehmet.

"Sen niye gülüyorsun?" dedi Zeynep Mehmet'e kızarak. Birkaç dakika sustu hepsi.

"Hangi özgürlük?"

Ne demeye çalıştığını anlayamamış gibi Mehmet'e baktı ikisi birden.

"Hangi özgürlükten söz ediyorsun sen? Biz kendi içimizdeki yoksulluğumuza tutsakken hangi bağımsızlık bizi kurtaran? Yüreğimizin sesine biz bile kulaklarımızı tıkamışken hangi otorite dinler bizi? Hayat yanlışlar ve doğrular üzerine kurulmuş. Birileri hep doğrunun peşinden koşup gider sadece kendi doğrusu olduğunu bilmeden, birileri kovalanan güzellikleri kurşunlar masumiyeti öldürdüğünü bilmeden. Bazılarımız kahraman olur, bazılarımızsa hiç var olmamışız gibi, dünya varlığımızdan bihabermiş gibi küçük diyarlarımızda yok olur gideriz. Kim bizim sesimizi duyar Zeynep söyle bana? Hangi lider, hangi mevki, hangi dünya?"

Sustu yalnızlık. Şimdi sadece deli gibi çarpan üç koca yüreğin sesini dinliyordu gece.

11 Eylül 1980, İstanbul

Elindeki tabancayı ilk gördüğü çöp kutusuna attı. Ellerindeki sıcak kanı yeşil parkesine sürdü. Derin derin soluk alıp verişine uyan bir ritimde hızlı hızlı açılıp kapanıyordu burnunun şakakları. Ne yapmıştı az önce? Ellerini önce kirli, hardal rengi sakallarında sonra yağlı saçlarında gezdirdi. Bir kabusun tam ortasındaydı ve birazdan uyanacaktı biliyordu. Uyanmalıydı. Çaresizce saklandığı ara sokağın başından etrafa baktı. Kimseler yoktu. Polis arabasının siren sesleri ve az önce kaçtığı iki katlı örgüt evinin bahçesindeki öğrencilerin isyan çığlıkları dışında hiçbir şey duyulmuyordu. Koşarak sokağın bitimindeki altı katlı apartmanın ilk katındaki dairesine girdi. Henüz kapının kilidini açmadan çalmaya başlayan telefona koştu.

"Alo…Mehmet…Mehmet iyi misin?"

Mehmet boğazında kocaman bir misket varmış gibi yutkunamadı. Sustu ve ağlamaya başladı.

"Ali… Zeynep, Ali…"

"Ne oldu Ali'ye? Mehmet konuşsana!"

"Ali'yi vurdular…"

Ve hat birden kesildi. Geriye sadece Mehmet'in bomboş odayı dolduran çocuksu hıçkırıkları kaldı.

İki bahar önce her şey ne güzeldi oysa. Okuma umuduyla kalkıp İstanbullara kadar gelmişlerdi, küçücük bavullarına kocaman dünyalarını doldurarak. Zeynep hep istediği gibi veterinerlik, Mehmet edebiyat, Ali ise siyaset bölümünde okumaya başlamıştı İstanbul Üniversitesinde. Kim nerden bilirdi ki hayallerini sırtlayıp küçük bir diyardan gelen bu üç büyük yürek bir devrimin rüzgarına kapılıp, avazları çıktığı kadar haykıracaklar dünyaya. Hep Zeynep'ten korkmuştu Mehmet, ama Ali… O bambaşka biri olmuştu. Oysa "Uzak durmalıyız." demişti Mehmet, Ali'nin akşam yemeklerinden önce yaptığı her ateşli konuşmanın ardından. Şimdi neyin bedelini ödemişti Ali? Özgür müydü artık? Ya Mehmet… Şimdi o ne yapacaktı? Ellerini yıkadı ve aynada kendine baktı. Az önce birini mi öldürmüştü sahi? Ali'yi vuran o polise ateş etmiş miydi? "Bu ben miyim?" dedi aynadan yansıyan, biber gazından kızarmış gözlerine bakarak. Şimdi ne yapmalıyım diye düşündü, ertesi gün askeri darbe olacağından ve saatler sonra askerler tarafından yakalanacağından habersiz başını elleri arasına alarak.

4 Mayıs 1988, Diyarbakır Cezaevi

Pencereden süzülen gün ışığına aldırmadan uzandığı sert ranzanın ilk katından yavaşça doğruldu. Bugün tam altı yıl olmuştu. En son 4 Mayıs 1982'de görmüştü okyanus mavisi o gözlerini. "Git" demişti içi kan ağlaya ağlaya. "Seni sevmiyorum" demişti Zeynep'in gözlerinin mavisinde çoğalan yaşlarda boğuluyormuş gibi ama biliyordu; onu beklememeliydi. Zaman akıp giderken kader, hayatlarının yamalı ceplerinden tüm güzellikleri çalmıştı. Daha fazla beklememeliydi. Artık kendine yeni bir hayat kurmalıydı hayal kırıklıklarından uzak. "Asla!" demişti Zeynep ama biliyordu Mehmet; elbet bir gün pes edecekti. Mektupları kesti, ziyaret saatlerinde Zeynep ile görüşmeyi reddetti. Oysa yüreğini bir görebilseydi Zeynep; nasıl kan revan nasıl paramparçaydı içi. Birini sonsuza kadar sevmek yürek işidir, sevdiğinden vazgeçebilmek cesarettir. Gerçek aşk onun mutluluğuyla mutlu olmayı bilmek, onun saadetiyle yetinebilmektir. Geçmişin hatıralarında, ömrün telaşından zaman bularak, satır aralarına sıkışmış birkaç aşk kırıntısı kalmıştı ona Zeynep'ten geriye. Olması gereken de buydu zaten. Onu yıllarca bekleterek anne olma hayallerini, eş olma hayallerini, hayatını ondan isteyemezdi. Bunu Zeynep'e, deniz gözlü dostuna yapamazdı.

"Hoşça kal sevgilim, kardeşim, eşim, arkadaşım, ruhum, her şeyim…Hoşça kal." demişti yüreği son mektubunda.

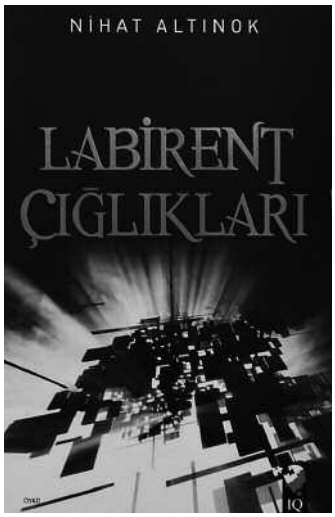
"Ali… Kalbi alev alev yanan, ellerine kelepçeler takılsa da ruhu özgürlük kanatlarıyla uçsuz bucaksız diyarlara göçen can dostum! Rahat uyu. Seni doğduğumuz toprağın sıcacık koynuna emanet ettim. Bekle beni, yakında yine başak tarlalarında uçurtmalar ellerimizde özgürlüğümüze kanatlanacağız. Bekle beni kardeşim."

Yıllardır karaladığı günlüğün satırlarına baktı bir kez daha oturduğu sandalyede huzursuzca kımıldayarak. Evet annesine bir mektup yazmalıydı bugün. Mavi mürekkep bulaşmış ellerine, gümüşî bir kalem ve güneşten sararmış kırışık bir kağıt aldı.

"... İnsan her şeyden kaçabiliyormuş da yüreğinden kaçamıyormuş be anne. Kendimden kaçamadım onca yıl. Ben bu dört duvar arasında sarı ışıklara değil yüreğimdeki karanlığa mahkûmmuşum. Geç oldu anlamak. Hoşça kal anne…Başka merhabalarda seni kucaklamak dileğiyle...

Oğlun Mehmet."

Duyarlığın Işıltıları

Yazar Nihat Altınok'un *Labirent Çığlıkları* öykü kitabını okudunuz mu? Elime geçti, seve seve okudum. Ayrı ayrı öyküleri okurken Van'dan geçtim, Kapadokya'ya uğradım, oradan İstanbul, Moskova... Güneşte kavrulan caddeler, şelale tozu gibi ince fıskıyelerde ışıyarak bin bir renkte oynaşan güneşler gördüm. Merakla izledim, yaşam kavşaklarında gelişen çelişkili olaylara, çırpınışlara, çözümlere, kördüğümlere tanık oldum. Ve de... *"Karşı tepelerden gelip Haziran sıcaklığına karışarak akasya ve ıhlamur ağaçlarının burcu kokusuyla birleşen rüzgâr gözlerine doluyor..."* diyen, bu yamaçlara özgü tabloların canlandığını gördüm Nihat'ın kitabında, bir o kadar daha sevindim.

Anımsarım, yıllar önce *Aladağ'dan Çıktı Yola* başlığında bir kitabını okumuştum. Son sayfayı kapattığım zaman gece yarısı, sokak lambaları dolayında kovan arıları gibi kar yumakları savruluyordu. İçimden telefona sarılmak geçti, bilemedim, yapamadım. Ancak şimdi bu satırlarla başarılarından dolayı kendisini kutluyorum.

Görünen o ki; Nihat'ı gerek biçemsel, gerek söylemsel ve kurgusal açıdan kendini durmadan yenileyen bir kalem sahibi olarak görüyorum, beğeniyorum.

Sanat yokuşlarında duyarlı yolculukların devamını diliyorum Nihat Altınok!

Halit Aliosman DAĞLI

NIHAT ALTINOK • ÖYKÜ

CEVİZİN YAPRAĞI DAL ARASINDA

Cumartesi akşam gelecekler, dıydırı dıydırı dıydırıdım. Cumartesi akşam okuyacaklar, dıydırı dıydırı dıydırıdım. Cumartesi akşam, dıydırı dıydırı dıydırıdım... diye bir makam tutturmuş, Molla Ahmet yürümüyor, adeta uçuyordu. Keyifliydi.

"Ne kadar iyi olacak, hepsi gelecekler; Şakir Hoca, Salih Hoca, Hafız Apti, Hacı Osman, saygılı Mecit Hoca ve diğerleri. Hepsi ulema adamlar... dıydırı dıydırı dıydırıdım..."

Beş yıl önce niyetine girmişti. O zamandan bu yana hep koşturuyor ama bir türlü hepsini bir araya toplayamıyordu.

"Mevlit okutmak ne zor işmiş heey! Ancak bu defa olacak... Olmuşken olsun yahu! Gerektiği gibi olsun değil mi? En mühimi yedisi de bir arada olsun! Olacak bu iş be! Hem de Ramazan mübarek günde bir olacak ki... Molla Ahmet'in şanı şöhreti var be... dıydırı dıydırı dıydırıttım..."

İşte o gün de geldi. Çok kalabalıktı. Hazırlık da büyüktü hani; pilavlar, börekler, makarnalar, pideler, baklavalar... Hocaların yedisi de gelmiş, mevlit başlamıştı.

"Amma da okumak ha! Ne sestir, ne hikmettir be! Hepsi de birbirinden üstün!" diye söylendi Molla Ahmet. Saçakta çıt yoktu. Herkes dinliyordu. Elindeki tasları sininin üzerine bıraktı. Daha kapıdan çıkmamıştı ki, arkadan: "-Ahmet" dediler. Baktı, taslar yine boşalmıştı. Nedense bu akşam hocalar gayet hararetliydiler. Hoşaf suyunu pek iştahlı içiyorlardı. Mamafih hoşaf suyuna da diyecek hiçbir şey yoktu, kötü bir söz söylenemezdi bak; üzüm şırasıydı. Beş yıl önce Ahmet iki büyük fıçı doldurmuştu. Bugün yarın derken, bugüne, yani mevlide kadar koruyabilmişti.

"Üzüm turşusu!" diye haykırdı yine biri. Mübarek bu akşam limonata gibi gidiyordu.

Molla Ahmet dolu kova ile içeriye girdiği zaman Salih Hoca okuyordu. Bir ara gözlerine saygılı Mecit Hoca takıldı. Başı göğsüne düşmüş, uyukluyordu adamcağız. Başkaları uyuduğunu anlamasın diye, yanından geçerken, Mecit Hoca'nın ayağına bastı Molla. Fakat adam oralı değildi. İyice dalmıştı anlaşılan. Bu defa sözü Hacı Osman aldı:

"Allahümme salli alâ..."

Mecit Hoca adamakıllı sallanıyordu. Hacı Osman onu görmüş olacak ki, yüksek sesle devam etti: " ve alâ âli İbrahim'e inneke hami dün Meciiiiit..."

"Efendim" diye bir ses işitildi. Baktılar, Mecit Hoca idi. Adamcağız, çağırıyorlar diye uyanmıştı. Odada bir gülüş koptu. Bir takımları kendilerini tutamayarak dışarı çıktılar. Hocalar seslerini daha da yükselterek okumalarına devam ettiler. Biri bırakıp ötekisi başlıyordu. Sıra Salih Mehmet Efendi'ye gelmişti. Yerinde kıpırdanarak öksürdü. Anlaşılan onun sesi daha üstündü. Sonra yeni gelen tası öylesine iştahla çekti ki, sakallarından aşağıya akan üzüm şırasını hissetmedi bile. Salih Hoca'ya bir göz çaktı, bir daha ve "Cevizin yaprağı dal arasında" diye başlayıverdi. Ötekiler bunu bekliyorlarmış gibi "güzeli severle bağ arasında" diye tutturuverdiler.

Molla Ahmet şaşırmıştı. Dışarıda gülüşmeler başladı. Bazı derin sofular, "Allah Allah..." diyorlardı. Ev sahibi dalgayı çakmıştı, beş senelik üzüm şırası dura dura temiz Fransız şarabına dönmüştü. Şimdi ne yapmalı?

"Hoca Efendiler, yemekleri getirsek?"

"Getir Molla Ahmet, getir. Hem üzüm şarabı da... Estağfurullah, üzüm şırası da getir...

Neyse, sofralar kuruldu, yemekler geldi. Hocalar halâ yiyip içiyorlardı. Küpeli bir sandığın üzerine çıkmış, nutuk atıyordu:

"Efendiler, ecdatlarımızın hatırı vardır. Gidip onlara da birer dua okuyalım!"

Gece yarısı mezarlığa giden kafilenin "Cevizin yaprağı dal arasında" diye türkü söylemesini duyanlar şaşırmadılar. Olanlar Molla Ahmet'e oldu. O gün, bu gün kimselerin yüzüne bakamıyordu...

ALI DURMUŞ • MONOLOG

DUBARA DURAN

"Dubara" sözü tavla oyununda kullanılır. Atılan zarların ikisinde de ikili noktaların açılışına "Dubara" denir. Oysa Duran'ın bu oyunla alıp vereceği yoktur. Onun bu takma adı haketmesi taşıdığı çift vasıftan olumlanır: pintilik ve açgözlülük. Bu vasıflariyle Duran'ı çevremizde tanımayan yoktur. Diyelim ki evden çıkıp alış verişe gitti. Alacağını alır, poşetlere doldurur, evine döner dönmesine ama, yolda durmadan ince ince hesaplar yapar, paraları sayar, aldığı malzemenin tutarını, nedenini hesaplar ve yürüyüşüne devam eder.

Bugün de aynı hesaplamalarla dönüyordu evine Duran, fakat önünde dedikodularla hareket eden dört kadından Ayşe gelin bütün düşüncelerini alt üst etmişti. Hangi tornacı şekillendirmişti Ayşe'nin bu bedenini?! O popo, o baldırlar!.. Ve hangi terzi ölçüp biçmiş ve dikmişti bu pantolonu?!.. Bir kıvrıntı dahi yoktu bütün vücutta. Perişan etmişti Duran'ı bu görüntü. Sık adımlarla kadınları önledi ve geri dönerek yeniden bakışlarını Ayşe'ye yöneltti. Değişen bir şey yoktu aslında. Aynı beden, aynı pantolon, aynı görüntü. Tek fark göbek altındaydı, sanki oraya bir haftalık kaplumbağa yavrusu gizlenmişti. Adımlarını sık mı atıyor seyrek mi, farkında bile değildi. Bütün düşünceleri Ayşe'deydi. Nasıl bir yaratıktı bu Ayşe. Arkadaşından kıskanıyordu bu anda onu...

Derken evine ulaştı ve kapıyı açtığında karısıyle yüzyüze geldiler. O da sırtına pantolon geçirmişti nedense bugün, ama bu görüntüye Duran uhladı istemeden derin derin. Karşısındaki sanki karısı değil, mısır tarlasına diktiği bir korkuluktu!..

Karısının bu derece cılız oluşuna sanki onun cimriliğinin hiç etkisi olmamıştı. Eğlenemedi içeride, dışarı fırladı ve folluğun yolunu tuttu. 10 kadar tavukları vardı ve onlardan aldığı yumurtaları satarak aile bütçesine bir şeyler katkılıyordu. Saydı yumurtaları birer birer. Sekiz taneydiler, ama içlerinden biri sinirlerini oldukça gerdi. Neydi o? Tavuk yumurtası mı yoksa serçe yumurtası mı? Bu anda cılız, kırmızı piliç ayakları önünde dolanıyor, sanki Duran'dan bir şeyler bekliyordu.

"Bunun yumurtasıdır şu ölçeğin kenarlarına dahi dokunmadan fırlayıp geçecek olan yumurta" dedi ve sağ ayağı ile öyle bir saldırdı ki, zavallı yaratık gogul-damayı bırakarak gübre yığınının arkasında aldı soluğu.

Dubara Duran bugün rahatlaşamıyordu. Belki uzaktan da olsa Ayşe'yi yeniden görürüm düşüncesiyle koyunların yanına gitti ve bütün gece hapsedilen kuzuları annelerini emmeleri için ağıldan saldı. O koyun kuzu sesleri ortalığı konser sahnesine çevirdiler. Önündeki genç toklunun altına sokulan Karagöz'ün de keyfine diyecek yoktu. Annesinin memesini ağızlamış olan kuzu neşesini kuyruk sallamakla ifade ediyordu ama, Dubara Duran'ın içindeki kükreşen cimrilik ve açgözlülük duyguları onu yeniden harekete geçirdi. Genç anneyi kuyruk üzerinden yakalamasıyle sola savurması Karagöz'ü son derece üzdü. Bakışlarını gaddar adama çevirdi. Sanki ona, "Anneme karşı katillik etme! Ben onun ilk yavrusuyum. Sabreyle de gelecek yılı bekle! Belki o zaman annem de sana çift kuzu doğuruverir de şu açgözlülüğünü yitirirsin!.." demek istiyordu.

İşte böyle bir kişi bizim Dubara Duran. Bu vasıflarıyle ün saldı buralarda, şimden sonra belki sizler de adını işitirsiniz oralarda...

AYSUN KOÇ • DENEME

PEKİ BEN ŞİMDİ NE YAZACAKTIM?

Yazı yazmayalı günler, haftalar hatta aylar oluyor. Bu bilgisayarın başına oturacağım bir gün. Ama kalem kâğıt alıp yazmak kadar eğlenceli ve kolay olacak mı, bilmiyorum.

Neyi yazacağım acaba? Başladıklarımı mı? Bitirdiklerimi mi? Başlamaya niyetli olduklarımı mı, yoksa bir türlü başlayamadıklarımı mı? Ya da başlamamın mümkün olmadığı hayalleri mi? Üzüntüleri mi? Sevinçleri mi? Bilmiyorum, hiç bilmiyorum…

Ama alışacağım burada yazmaya… Öyle ya da böyle hissettiklerimi aktaracağım. Su gibi… Zamanın akışı gibi. Sanırım şimdi başlıyorum. İnsanın hep özlediklerini yazası geliyor. Yanı başındayken farkında olmadığın her şey bir gün birikiyor. Kendini, yazamadıklarını düşünürken buluyorsun sonra. Bir heves geliyor içine. Bir yazmak duygusu bastırıyor. Sonra alıyorsun kalemi eline, ama kafanın içindekiler bir türlü dökülmüyor o beyaz kâğıda. Derin bir sessizlik kaplıyor seni, kalemini, kâğıdını… Bembeyaz bir sayfaya yazacak bir şey bulamıyorsun. Sonra bir daha kalkıyorsun. Yazamayışın aklına geliyor. Neden böyle olduğunu düşünmeye başlayınca neden yazamadığını yazmak istiyorsun. Olmuyor, olmuyor… Bu böyle yuvarlanıp gidiyor. Sonra madem yazamıyorsun, yazanları okumak istiyorsun. Okuyorsun, anlıyorsun… Birileri senin söylemek istediklerini söylüyor. Sen de söylemek istiyorsun. Söylediklerini anlayacak birilerinin olduğunu biliyorsun. Sonra bir yazma hevesidir geliyor. Alıyorsun kâğıt kalemi eline, başlamak istiyorsun bir yerden, beyaz kağıt ısrarla sana bakıyor. Sen de ona… Peki ben şimdi ne yazacaktım?

ИЗБОР

Делегатите на Осмата редовна общинска отчетно-изборна конференция на ДПС недвусмислено избраха Изет Шабан за председател на общинската организация. След избирането му на ръководния пост, той заяви, че ще бъде много близо до съпартийци, съмишленици и симпатизанти, за да съгласува свои начинания и действия както за добруването на хората, така и за развитието на Ардинския край.
Добре познатият Изет Шабан е зам.-кмет на общината, с висше инженерно образование.

ТРАДИЦИЯ

Над 300 души от Червена скала (Ал кая), съставните села и изселници участваха в мевлид за здраве и берекет.
На събирането бяха огласени айети от Свещената книга на мюсюлманите - Корана.

ВАКАНЦИЯ

Второкласниците от СОУ „В. Левски“ - Ардино получиха своите бележници за успешно завършен клас от директора Аника Петрова. Тя поздрави всички присъстващи и връчи грамоти на най-заслужилите ученици. По повод завършването на учебната година учениците поканиха родители, учители и гости на празник.
Ученолюбивите деца рецитираха стихотворения, изпълниха различни сценки и танци, изпяха любими песни.
От името на родителите Светла Семерджиева изказа благодарност към учителките за грижите към техните деца, за добрата им подготовка в учебно-възпитателния процес.
С пожелание за весела ваканция и безгрижни летни дни децата се разделиха до 15 септември, когато родното училище отново ще ги събере.

50-И ВИПУСК

Дипломи за завършено средно образование и свидетелства за професионална квалификация получиха 19 девойки и младежи, възпитаници на ПГ „Хр. Смирненски“ - Ардино.
Отличници на 50-ия юбилеен випуск са Михрибан, Фатме, Ерсин, Семра, Тамер, Юзлем и Сибел.
Директорът на гимназията Мехмед Гюлестанов пожела на зрелостниците успешна реализация в живота.

ОТЛИЧНИЦИ

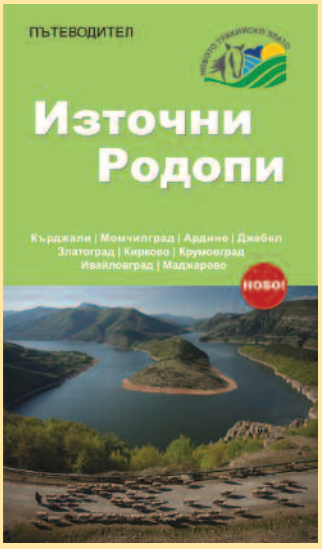

На официално тържество тазгодишните зрелостници от СОУ „Васил Левски“ - Ардино получиха своите дипломи за завършено средно образование от директора Аника Петрова.
Отличници на випуск 2012 са: Антония Ангелова Петрова (5,98), Нюлифер Бахар Мехмед (5,95) и Петьо Емиров Чолаков (5,85).
Ръководството на учебното заведение удостои най-успешните зрелостници с грамоти и предметни награди.

уеб РАЗРАБОТЧИЦИ

Николай Чочев и Антон Чолаков, ученици от 10 клас на ПГ „Хр. Смирненски“ в Ардино, се представиха отлично на националното състезание за уеб разработчици под надслов „Покажи на какво си способен“.
В Монтана младите уеб таланти демонстрираха отлична подготовка и представиха перфектно проекта си.

Първи туристически пътеводител за Източните Родопи

Първият туристически пътеводител за Източните Родопи представя културните, историческите и природните богатства в този красив район на България. Включена е и информация за маршрути за активна почивка, избрани места за настаняване и хранене, транспортни връзки, информационни центрове и други. Публикувани са също пътеписът и снимката - победители в първия конкурс „Източните Родопи: вкуси дивата природа“.
Пътеводителят и картата са ценен помощник за всеки любител на културните и природните забележителности в тази част на Родопите.
Пътеводителят е финансиран от българско-холандския проект за устойчиво развитие на Източните Родопи „Новото тракийско злато“.

ПОЕЗИЯ

Николай ШОПОВ

ПОЛУНОЩ

Дъжд.
Гърчи се пътят -
лъскав,
мокър,
люспест и огънат
като гръб на риба.
Фаровете пъплят
и изскубват
кратки и внезапни
мигове от мрака.
Колко много
тъмнина и студ
са обсадили
тази нощ живота!

ОСТРИЕТО НА НОЖА

А после блясъкът
му потъмня.
Останаха две
невиждащи очи.
Светът стана
глух и ням.
Остана неистовата
болка по теб.
В лепкавата
безнадеждност
мятам се безсилен
и потъвам в пропаст -
студена и безкрайна.

Ардински глас
РАЗПРОСТРАНЯВА СЕ БЕЗПЛАТНО!
Главен редактор Саффет Ерен
03651/40 34, 0889301592, ard_glas@abv.bg
Сътрудници Азиз Мурад, Гюнер Шюкри, Живко Тенев, Кудрет Мустафов
Адрес на редакцията 6750 Ардино, ул. „Бели брези“ № 29
„Ардински глас“ е месечно двуезично издание на Общинска администрация и Общински съвет - Ардино

КООП

ЗАЕДНО НА ПАЗАР

Специално приложение на `Ардински глас` (1) 2012

Новаторът Джемил Расимов

Джемил РАСИМОВ оглавява НАРКООП - Ардино близо четвърт век. Повече от 20 години е несменяем член на Управителния съвет на Централния кооперативен съюз, в който мандатно се избират 18 председатели на кооперации от цяла България. Само този факт е безспорно признание за много добрата му дейност като председател на Ардинската кооперация. Освен това, г-н Расимов е носител на много национални отличия и почетни грамоти. Понастоящем в кооперацията му работят 49 души с доказан опит и професионални качества.

Потребителите от Ардино и селата с уважение говорят за председателя Джемил Расимов, за професионалния колектив на НАРКООП и се радват на отличното търговско обслужване. По-възрастните пък с благодарност си спомнят онези върхови кризисни години, най-вече 1997-ма, когато в цяла България цареше криза за хляб, но НАРКООП - Ардино преодоля тази жестока криза и не остави хората без хляб.

Харесва ни или не, кооперативният деец Джемил Расимов е име марка, име с местна историческа стойност.

Ето какво споделя всеотдайният 71-годишен търговски ръководител и организатор, реформатор и новатор за извървения нелек кооперативен път:

ПОТРЕБИТЕЛЯТ Е НАШ ГОСПОДАР

От 1990 г. България тръгна по нов път - частно капиталистическо развитие. В условия на пазарна икономика и недоученият разбира, че пазарът определя цената на дадена стока според търсенето и предлагането. Частната търговия започна много бързо да се развива, на всеки ъгъл като гъби никнаха частни магазини и павилиончета. Само до края на 1991 г. държавната търговия на едро и дребно се ликвидира. Не остана нито един държавен магазин на дребно.

От 1990 година започнаха трудни години за кооперативната търговия, нямаше стоки по търговските борси (складовете) и снабдяването със стоки от първа необходимост беше крайно затруднено.

на стр. 2-3-4

ПОТРЕБИТЕЛЯТ Е

Основната трудност идваше от това, че кооперациите работят с документи за доставената стока, а над 60% от доставчиците на едро бяха в сивата икономика.

Търговските неща трудно, мъчително и бавно започнаха да се променят чак след 1998 г. От община Ардино на сложната и трудна пазарна среда не можа да издържи кооперацията в микрорайон с. Боровица и икономически фалира още през 1994 г., което наложи с пасивите си да се влее в Млечинската кооперация.

През 1999 г. в тежко финансово състояние, с много задължения и рухнала търговска база, фалира и кооперацията в микрорайон с. Бял извор. Тя се вля в НАРКООП - Ардино.

При новите усложнени пазарни условия, още от началото на 90-те години на миналия век, започна борбата за оцеляване на НАРКООП - Ардино. Условията за търговия година след година ставаха все по-трудни и сложни поради стесняване на пазара, породено от обезлюдяването на селата, безработицата, безпаричието на населението (потребителите). Започналата икономическа криза от 2008 г. нанесе нови, тежки удари на всички икономически сектори и жизнения стандарт на хората. На фона на тази тежка ситуация стотици малки търговци фалираха.

Фатме Ибишходжа и Севджан Исмаил са новите продавач-консултантки в новия сумермаркет в Ардино.

Въпреки трудностите и вложената пазарна среда НАРКООП - Ардино устоя и здраво стои на краката си, поддържа постоянно темпо и отлично обслужва с търговски услуги гражданите от град Ардино и селата от общината, където има магазинна мрежа.

На какво се дължи това?

Ръководството на НАРКООП - Ардино бързо се ориентира след 1990 г., предприе и приложи адекватни мерки съобразно новите капиталистически пазарни условия.

- Започнахме с модернизацията на магазините. Още през 1991 г. подменихме желязната дограма на част от магазините с алуминиева дограма. За първи път в историята на Ардино магазините на НАРКООП бяха освежени с алуминиева дограма, както и с теракот и мраморна облицовка на външните колони на търговските ни

НАШ ГОСПОДАР

обекти.

● Оборудвахме градските магазини с модерни стелажи, с бяла техника за дълбоко замразяване и охлаждане и т.н.

Търговските обекти на НАРКООП станаха привлекателни за потребителите.

Ардинският майстор-баничар Неджаттин Садулла

След променения облик и образ на магазините в града извършихме преустройство, обновление и модернизация на магазините в селата с алуминиева дограма, тераком, оборудвахме ги с бяла техника и т.н.

НАРКООП - Ардино направи ефективна реформа в селата Чубрика, Ябълковец, Ленище, Синчец, Ахрянско, Диамандово, Еньовче, Мусево и други, като обогати магазинната база с новоизградени

клубове на потребителите.

Тези клубове са приятно място за отдих и раздумка на кафе или чай, за игра на шах или гледане на телевизия. Всички клубове са направени с вкус, с качествен тераком и дограма, оборудвани са с телевизори и с цифрова телевизия Булсатком.

За удобство на нашите потребители са поставени специално изработени маси и пейки.

Задача номер едно пред ръководството и колектива на НАРКООП винаги е било създаването на стриктна организация за зареждане на магазините с качествени стоки на конкурентни цени. Ежедневно три броя бусове зареждат обектите с прясна продукция.

КООП ЗАЕДНО НА ПАЗАР

Лиляна Илиева държи кооперативния магазин в Падина, Байрамали Юсуфов - в Ябълковец, а Севгинар Хаджисаидова - в Диамандово.

ПОТРЕБИТЕЛЯТ Е НАШ ГОСПОДАР

Магазинер-консултантите добре познават потребностите на клиентите, затова в магазините винаги се намират търсените стоки.

В селата НАРКООП има своите смесени магазини за хранителни и нехранителни стоки.

Всички стоки, необходими за домакинствата, са

първа и неотложна грижа на НАРКООП.

Неслучайно и в града, и в селата населението се радва на добро обслужване от страна на магазинер-консултантите, които са с добра подготовка и професионални качества. Клиентите ни остават очаровани от вниманието, уважението и вежливото им отношение.

Само добри думи можем да изкажем за производството и качеството на хляба, хлебните изделия и закуските на НАРКООП. Изпълнени са всички Европейски изисквания във връзка с технологията за производство на хляб, хлебни изделия и закуски. НАРКООП - Ардино получи Европейски сертификат ISO-22000, документ, който удостоверява, че хлебопекарната с модернизирана производствена технология отговаря на Европейските изисквания.

Въпреки тежките зимни и невероятно лошите пътни условия колите на НАРКООП редовно и по график снабдяват селата с хляб, хранителни и нехранителни стоки.

Изминалата зима бе най-тежката снежна и продължителна зима, особено за нас, НАРКООПци. Но за сетен път доказахме, че

можем да посрещнем и преодолеем предизвикателства от всякакво естество.

Защото НАРКООП - Ардино означава още организираност, сплотеност и безотказна екипна дейност.

Джемил РАСИМОВ

През периода от кооперативната система на цяла България повече от 180 председатели на сходни кооперации от областите Бургас, Пловдив, Смолян, Благоевград, Хасково, Пазарджик, София, Шумен и други посетиха Ардино, за да проучат и приложат опита на НАРКООП - Ардино по модернизациите и обновленията, в т.ч. и най-новото - клубовете на потребителите в селата, изградени като неразделна част от магазинните обекти.